

HORKAY HÖRCHER
FERENC

Ifjúságod álomvárosa

*Visszatérni ifjúságod álomvárosába
felér egy kínzó lelkiismeretvizsgálattal.
Két éjszakára érkezel a dominikánusok
kollégiumában rendezett konferenciára.
Felajzott napokon vagy túl, nincs még
kész előadásod, de nálad a laptop,
este és hajnalban kábultan dolgozol
rajta. Ám közben, nappal és álmodban is,
egyetlen kérdéssel birkózol szakadatlan:
hová is tűntek el életed szilárd körvonalai?*

*Ahogy a hídon át beér a busz a főutcára,
az ismerős házakat, kirakatokat és kapualjakat
látva nemcsak a szokásos mézízű keserűséget
érzed nyelved alatt. Inkább mintha kifakult,
mélységét, élességét, térbeli kiterjedését
vesztette volna a kép, amelyet életről
alkot, s valós időben vetít tudatod falára
felettes éned kérlelhetetlen ipari kamerája.*

*Hirtelen semmivé lettek a tétek, amelyek
hosszú évtizedeken át értelmét adták
megnyerhetetlen küzdelmeidnek, a célok,
a perspektívák, a leküzdhetetlennek hitt
akadályok, legfőképpen pedig a bomba-
biztos bizonyosságok, melyek segítségével
magad, s a történéseket meghatározhatod.*

*Most, hogy elmúltál ötvenéves, látszólag
elérted célod, felszabadultál. Ehelyett:
súlytalan üresség ott legbelül, a tudat falán
s kint is lelassult, összerosódott kontúrok.
Lapossá vált minden kiterjedés, egymásra
csúszott emlék és élő pillanatfelvétel, ami
a zajos adatokból összeáll, megfejthetetlen
képlet, lúzer vagy, véres vereségeidet
is hiánytalanul s végleg elveszítetted.*